

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **M. B.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej 2 czerwca 2025 r., na posiedzeniu bez udziału stron,
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku

Sądu Okręgowego w Radomiu z 15 października 2024 r.,

sygn. akt V Ka 136/23, utrzymującego w mocy wyrok

Sądu Rejonowego w Grójcu z 28 października 2022 r.,

sygn. akt II K 1245/19,

postanowił

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W kasacji wywiedzionej w sprawie skazanego M. B. obrońca wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. W uzasadnieniu podniósł, że istnieje realne niebezpieczeństwo poniesienia przez skazanego dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego wyroku, której zdaniem obrony nie powinien doznać z uwagi na nadzwyczajny środek zaskarżenia, który jest w pełni zasadny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w.,

według którego orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Od dawna przyjmuje się w judykaturze, że korzystanie z rozwiązania przewidzianego w art. 532 k.p.k. może mieć miejsce tylko wówczas, gdy charakter zarzutów kasacyjnych wskazuje na oczywistą ich zasadność.

Nie przesądzając ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego, trzeba stwierdzić, że zawarta w kasacji obrońcy skazanego argumentacja nie jest tego rodzaju, aby można było mówić o ewidentnej wadliwości kwestionowanego wyroku Sądu odwoławczego.

W tej sytuacji, respektując wyrażoną w art. 9 § 1 i 2 k.k.w. zasadę bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia (art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*).

[PŁ]

[a.ł]